Până și cerul tace

Nicu Hăloiu

Până și cerul tace
...
A fost o vreme-n care puneam visele-n față,
Doar ele deschideau vieților noastre drum,
O vreme de speranță, nădejde și credință
A fost vremea aceea când întreaga viață
Era o simfonie condusă de conștiință
Și eram mai oameni decât suntem acum!
...
Dar a venit ceva, ceva de nu știm unde,
Ceva atât de negru, că nu-l putem cuprinde
Și l-am primit în noi fără vreo-mpotrivire,
El ne-a umplut pe toți de poftele-i flămânde,
Ne-a amputat din suflet dorința de iubire,
Și-acum suntem ca iasca ce nu se mai aprinde!
...
Parcă pe zi ce trece, rămânem tot mai goi,
Mai goi de omenie, mai goi de frumusețe,
De oamenii din noi e lumea mai săracă,
E lumea cu ea însăși în nesfârșit război,
Până și cerul tace, nu știe cum să facă
Să scape omenirea de rău și de tristețe!